

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 555/2022-47

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného zákonným zástupcom – otcom [REDAKOVANÉ], obaja [REDAKOVANÉ], právne zastúpeného advokátskou kanceláriou AK PITOŇÁKOVÁ, s. r. o., Slovenská 5/B, Prešov, v mene ktorej koná konateľka a advokátka JUDr. Zuzana Pitoňáková, proti uzneseniu Okresného súdu Prešov č. k. 15 T 31/2020 z 24. júna 2022 takto

r o z h o d o l :

1. Uznesením Okresného súdu Prešov č. k. 15 T 31/2020 z 24. júna 2022 **bolo porušené** základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Uznesenie Okresného súdu Prešov č. k. 15 T 31/2020 z 24. júna 2022 **zrušuje**.
3. Okresný súd v Prešove **je povinný** nahradiť sťažovateľovi trovy konania **739,66 eur** a zaplatiť ich právnej zástupkyňi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Ústavnej sťažnosti vo zvyšnej časti **nevyhovuje**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 5. septembra 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 20 ods. 1, 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 a 2 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) a podľa čl. 47 a 48 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) uznesením všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto nálezu. Navrhuje zrušiť uznesenie

Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) č. k. 15 T 31/2020 z 24. júna 2022 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“) a priznať mu finančné zadost'učinenie v sume 2000 eur. Zároveň navrhuje priznať mu náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 555/2022-19 z 19. októbra 2022 prijal podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavnú sťažnosť sťažovateľa na ďalšie konanie v celom rozsahu.

3. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Prešov č. k. 15 T 31/2020 zo 14. júla 2020 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) uznaný za vinného zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona v znení účinnom v rozhodnom období formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona na skutkovom základe popísanom v obsahu rozsudku okresného súdu, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere osemnástich mesiacov s podmienčným odkladom výkonu trestu odňatia slobody na skúšobnú dobu troch rokov.

4. Uznesením č. k. 5 Nt 19/2021 z 27. augusta 2021 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) okresný súd rozhodol podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku v znení účinnom v rozhodnom období tak, že povolil obnovu konania trestnej veci odsúdeného ml. sťažovateľa vedeného okresným súdom pod sp. zn. 15 T 31/2020. Zároveň podľa § 400 ods. 1 Trestného poriadku zrušil rozsudok okresného súdu zo 14. júla 2020, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia obsahovo naň nadväzujúce, ktoré vzhľadom na zmenu, ku ktorej zrušením došlo, stratili podklad. Uznesenie okresného súdu nadobudlo právoplatnosť 3. septembra 2021.

5. Uznesením č. k. 15 T 31/2020 z 24. júna 2022 okresný súd rozhodol tak, že podľa § 555 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku uložil sťažovateľovi povinnosť nahradiť štátu preddavkové trovy trestného konania určené paušálnou sumou 270 eur do 15 dní odo dňa doručenia predmetného uznesenia.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Proti napadnutému uzneseniu podal sťažovateľ túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje:

a) Trestný poriadok ani vyhláška Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 93/2012 Z. z., ktorou sa ustanovuje paušálna suma trov trestného konania a výška a spôsob úhrady zvýšených trov trestného konania, neupravuje tzv. „preddavkové trovy trestného konania“;

b) obsah tohto pojmu nevyplýva ani z napadnutého uznesenia okresného súdu, ktorý ho skutkovo ani právne neodôvodnil;

c) podmienkou uloženia povinnosti podľa § 555 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku je právoplatné odsúdenie osoby, čo v prípade sťažovateľa nenastalo, keďže rozsudok okresného súdu zo 14. júla 2020 bol zrušený uznesením okresného súdu z 27. augusta 2021, ktoré nadobudlo právoplatnosť 3. septembra 2021 (sťažovateľ sa domnieva, že napadnuté uznesenie bolo vydané v nadväznosti na predmetný rozsudok, hoci z obsahu napadnutého uznesenia nie je zrejmé, na základe čoho bolo vydané, pozn.);

d) v nadväznosti na uvedené skutočnosti konal okresný súd svojvoľne, a porušil tak základné právo sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1 a 46 ods. 1 ústavy, právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, čl. 47 charty, a tiež právo podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

7. K porušeniu práva na prezumpciu nevinu podľa čl. 50 ods. 2 ústavy, čl. 48 ods. 1 charty a čl. 6 ods. 2 dohovoru došlo podľa názoru sťažovateľa tým, že okresný súd ho v napadnutom uznesení označuje za osobu odsúdenú a právoplatne uznanú vinnou napriek tomu, že v čase jeho vydania neexistovalo žiadne rozhodnutie súdu, ktorým by bol sťažovateľ právoplatne uznaný vinným zo spáchania trestného činu, a zároveň tým, že súd s ním ako s osobou právoplatne odsúdenou aj zaobchádza, keď mu ukladá povinnosti, ktoré možno uložiť iba osobe právoplatne uznanej vinnou, resp. odsúdenej.

8. Sťažovateľ konštatuje aj porušenie svojho práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru a čl. 47 charty, keďže proti napadnutému uzneseniu okresného súdu nie je prípustný žiadny opravný prostriedok.

III.

Vyjadrenie okresného súdu a replika sťažovateľa

III.1. Vyjadrenie okresného súdu:

9. Okresný súd prostredníctvom vo veci konajúcej sudkyne k ústavnej sťažnosti sťažovateľa uviedol, že po právoplatnosti povolenia obnovy konania bol vo veci vedenej pod sp. zn. 15 T 31/2020 vyhotovený súdnou tajomníčkou úradný záznam (č. l. 519), v zmysle ktorého žiadala o „*doplnenie referátu*“ pre výkon rozhodnutia vo vzťahu k sťažovateľovi, keďže tento by nemal absentovať v čase, keď bolo v platnosti jeho odsúdenie. Sudkyňa uviedla, že vyšší súdny úradník takýto referát 24. júna 2022 (č. l. 521) vyhotovil. V nadväznosti na to konštatovala, že v predmetnom referáte malo byť uvedené, že vzhľadom na právoplatnosť obnovy konania vo veci sťažovateľa sa paušálne trovy trestného konania vo vzťahu k sťažovateľovi do skončenia konania vo veci samej nevyhotovujú. Tiež uviedla, že došlo k zrejmej nesprávosti pri vyhotovení napadnutého uznesenia tým, že došlo k písárskej chybe (spočívala v *«nesprávnom označení vo výroku ako „preddavkové trovy trestného konania“ namiesto správneho označenia „trovy trestného konania“ (...)*»), ktorá sa podľa sudkyne dala odstrániť autoremedúrou podľa § 190 ods. 1 Trestného poriadku v rámci podnetu na opravu chyby v písaní či pri rozhodovaní o náhrade trov konania. Akcentovala, že napadnuté uznesenie nebolo predložené justičnej pokladnici na vymáhanie. Na základe uvedených skutočností sudkyňa uzatvorila, že okresný súd cez tzv. „*CESSAT*“ zrušuje právoplatnosť a vykonateľnosť napadnutého uznesenia s tým, že táto skutočnosť bude oznámená aj sťažovateľovi, okresnej prokuratúre, zákonnému zástupcovi sťažovateľa a jeho právnomu zástupcovi.

III.2. Replika sťažovateľa:

10. Sťažovateľ vo svojej replike uviedol:

- a) nestotožňuje sa s vyjadrením okresného súdu o tom, že by použitie pojmu „*preddavkové*“ trovy v napadnutom uznesení predstavovalo len písársku chybu, keďže k jeho vydaniu došlo až po povolení obnovy konania v jeho veci a bez relevantného odôvodnenia;
- b) podnet na opravu písárskej chyby by nevedol k zrušeniu napadnutého uznesenia a nie je účinným prostriedkom nápravy v danej veci;

- c) skutočnosť, že napadnuté uznesenie nebolo predložené justičnej pokladnici na vymáhanie, je irelevantné;
- d) autoremedúra nemohla byť účinným prostriedkom nápravy v jeho veci. Predpokladom jej využitia je, aby bola proti konkrétnemu rozhodnutiu prípustná sťažnosť a aby táto bola aj podaná. V zmysle poučenia napadnutého uznesenia nebolo možné proti nemu podať sťažnosť;
- e) nemožno zrušiť napadnuté uznesenie cez tzv. „CESSAT“, keďže sťažovateľovi už bolo doručené, nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť, a teda jeho zrušením by okresný súd konal v rozpore s čl. 2 ods. 2 ústavy.

11. Ústavný súd v tejto veci upustil od ústneho pojednávania, keďže na základe podaní účastníkov vrátane ich príloh a spisov predložených ústavnému súdu je zrejmé, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci (§ 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

12. Podstata námietok sťažovateľa vo vzťahu k porušeniu práva na spravodlivý proces je založená na tvrdení o svojvoľnosti a neodôvodnenosti napadnutého uznesenia. Podľa názoru sťažovateľa nemalo byť toto rozhodnutie vydané, keďže v jeho trestnej veci došlo k povoleniu obnovy konania, v nadväznosti na čo nebola splnená podmienka ustanovená § 555 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku o právoplatnosti uznania sťažovateľa za vinného. Sťažovateľ argumentuje, že vydaním napadnutého uznesenia s konštatovaním jeho viny došlo aj k porušeniu jeho práva na prezumpciu neviny. Tiež uvádza, že nemožnosťou podať proti takému napadnutému uzneseniu opravný prostriedok, došlo aj k porušeniu jeho práva na účinný prostriedok nápravy.

IV.1. K namietanému porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru a práv podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým uznesením okresného súdu:

13. Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhadu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (m. m. II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu nemožno v obsahu týchto práv vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. IV. ÚS 195/07) a ich prípadné porušenie možno preskúmať spoločne.

14. Ústavný súd uvádza, že rozhodovanie všeobecného súdu o trovách konania ako o integrálnej súčasť súdneho konania je zásadne výsadou všeobecného súdu. V rámci tohto rozhodovania ide vždy o aplikáciu jednoduchého práva, takže ústavný súd rozhodnutia o trovách konania meritórne preskúmava iba celkom výnimočne. Prípady, v ktorých nesprávna aplikácia jednoduchého práva všeobecným súdom má za následok porušenie základných práv a slobôd, sú tie, v ktorých je táto nesprávna aplikácia spätá s konkurenciou jednotlivých noriem tohto práva, prípadne s konkurenciou rôznych interpretačných alternatív, v ktorých sa odráža kolízia ústavných princípov, a naostatok za také možno považovať aj prípady svojvoľnej aplikácie jednoduchého práva. Pojem svojvoľe možno interpretovať na prípady, keď všeobecný súd urobí taký výklad použitej právnej normy, ktorý je v extrémnom rozpore s právom na súdnu ochranu a princípom spravodlivosti, alebo

ho urobí v inom než zákonom ustanovenom a v právnom myslení konsenzuálne akceptovanom význame či bez bližších nerozpoznateľných kritérií (m. m. I. ÚS 533/2016).

15. Ústavný súd považuje v prvom rade za potrebné sumarizovať a akcentovať časť vyjadrenia okresného súdu k ústavnej sťažnosti. Konajúca sudkyňa uviedla, že po právoplatnom povolení obnovy konania (sp. zn. 15 T 31/2020) malo byť v rámci vydávania pokynov pre ďalší postup v predmetnej trestnej veci uvedené, že paušálne trovy trestného konania sa vo vzťahu k sťažovateľovi nemajú vyhotovovať do skončenia konania vo veci samej (k čomu nedošlo, pozn.). Poukázala na to, že došlo aj k zrejmej nesprávosti pri vyhotovení napadnutého uznesenia v súvislosti s označením „*preddavkové trovy konania*“, ktoré pomenovala pisárskou chybou. Zároveň poukázala na interný systém súdu, v rámci ktorého zadala pokyn k „*zrušeniu*“ právoplatnosti a vykonateľnosti napadnutého uznesenia. Zároveň uviedla, že rozhodnutie nebolo predložené na vymáhanie justičnej pokladnici.

16. Ústavný súd uvádza, že napadnuté uznesenie okresného súdu bolo vydané po tom, čo bola uznesením okresného súdu z 27. augusta 2021, právoplatným 3. septembra 2021, povolená obnova konania v trestnej veci sťažovateľa (vedenej okresným súdom pod sp. zn. 15 T 31/2020), a zároveň bol zrušený rozsudok okresného súdu zo 14. júla 2020, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia obsahovo naň nadväzujúce. Okresný súd však po tom, čo došlo k obnove konania a zrušeniu rozhodnutia vo veci samej, vydal 24. júna 2022 napadnuté uznesenie podľa § 555 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku. Z napadnutého uznesenia vyplýva, že okresný súd uložil sťažovateľovi ako osobe právoplatne uznanej za vinnú povinnosť nahradiť štátu trovy konania v sume 270 eur. Bol teda toho názoru, že vo veci sú splnené podmienky na jeho vydanie v zmysle § 555 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku.

17. Podľa § 555 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku platí, že ak bol obžalovaný právoplatne uznaný za vinného, je povinný nahradiť štátu paušálnou sumou ostatné trovy, ktoré znáša štát. Podľa § 555 ods. 3 Trestného poriadku paušálnu sumu podľa odseku 1 písm. d) ustanoví všeobecne záväzný právny predpis, ktorý vydá ministerstvo spravodlivosti. Ústavný súd uvádza, že predmetná platná a účinná právna úprava viaže nárok štátu na náhradu trov voči tej ktorej osobe na právoplatný odsudzujúci rozsudok, a *contrario* možno vyvodiť, že štát v tejto súvislosti nemá nárok na náhradu trov v iných prípadoch.

18. Vzhľadom na skutočnosti prezentované okresným súdom vo vyjadrení k ústavnej sťažnosti sa ústavný súd v danej veci zaoberal aj otázkou, či môže pozitívnym rozhodnutím v prospech sťažovateľa zlepšiť jeho právnu a faktickú pozíciu. Dospel k názoru, že predmetné nie je bez významu, keďže napadnuté uznesenie bolo riadne vydané a nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť. V súvislosti s ním neboli vykonané iné/ďalšie nadväzujúce úkony, ktoré by svedčili o zmene týchto skutočností, v nadväznosti na čo nebol odstránený zásah takého rozhodnutia do práv sťažovateľa. Predmetný záver nemôže v okolnostiach preskúmvanej veci zmeniť ani vyjadrenie okresného súdu o tom, že rozhodnutie nebolo predložené na vymáhanie justičnej pokladnici, keďže ústavná sťažnosť podľa čl. 127 ústavy plní okrem funkcie subjektívnej ochrany základných práv a slobôd do značnej miery aj funkciu objektívnu, čo môže znamenať, že ústavná sťažnosť fyzickej osoby môže smerovať proti aktuálnym a trvajúcim zásahom orgánu verejnej moci do jeho základných práv alebo slobôd, teda takým zásahom, ktorých tvrdené

negatívne dopady vo vzťahu k sťažovateľovi mohli v čase preskúmania ústavnej sťažnosti v jej merite pretrvávajúť a vyvolávať v osobnej sfére sťažovateľa ujmu.

19. Ústavný súd sumarizuje, že vo veci sťažovateľa došlo k arbitrárnemu vydaniu napadnutého uznesenia, v súvislosti s ktorým chýbal základný predpoklad jeho vydania, t. j. obvinený nebol právoplatne uznaný za vinného v konaní vedenom pod sp. zn. 15 T 31/2020 (do podania ústavnej sťažnosti, pozn.). V jeho trestnej veci totiž došlo k právoplatnému povoleniu obnovy konania vrátane zrušenia pôvodne vydaného odsudzujúceho rozsudku okresného súdu, a to ešte pred tým, ako bolo vydané napadnuté uznesenie, čo explicitne vyplýva aj z vyjadrenia okresného súdu k ústavnej sťažnosti. V nadväznosti na uvedené okresný súd dospel k záveru o porušení práva sťažovateľa na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu, pozn.).

20. Pokiaľ ide o namietaný čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu, ústavný súd uvádza, že sťažovateľ namieta ich porušenie bez akejkoľvek ústavnoprávnej argumentácie. V konaní pred ústavným súdom len v nadväznosti na tvrdenie o porušení práva na spravodlivý proces vyslovil, že v nadväznosti naň došlo aj k porušeniu (bližšie nepomenovaných) práv podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu. Nenamietal ani to, že by sumu, na ktorú bol zaviazaný napadnutým uznesením uhrádzal, resp. musel uhradiť. Na druhej strane okresný súd argumentoval, že predmetná suma nebola od sťažovateľa vymáhaná. Z dôvodov uvedených v tom bode ústavný súd podľa § 133 ods. 1 zákona o ústavnom súde *a contrario* ústavnej sťažnosti sťažovateľa v tejto časti nevyhovel (bod 4 výroku tohto nálezu, pozn.).

IV.2. K namietanému porušeniu práv podľa čl. 50 ods. 2 ústavy, čl. 6 ods. 2 a čl. 13 dohovoru a čl. 47 a čl. 48 ods. 1 charty napadnutým uznesením okresného súdu:

21. Sťažovateľ namietal, že ho okresný súd v napadnutom uznesení označil za osobu odsúdenú a právoplatne uznanú vinnou napriek tomu, že v čase jeho vydania neexistovalo žiadne rozhodnutie súdu, ktorým by bol sťažovateľ právoplatne uznaný vinným zo spáchania trestného činu, na základe čoho došlo k porušeniu jeho práva na prezumpciu nevinoty podľa čl. 50 ods. 2 ústavy, čl. 6 ods. 2 dohovoru a čl. 48 ods. 1 charty.

22. Ústavný súd je toho názoru, že popísané námietky sťažovateľa je potrebné posudzovať v celom kontexte predmetnej veci, a teda že sťažovateľ bol odsúdený v trestnej veci vedenej okresným súdom pod sp. zn. 15 T 31/2020 do okamihu právoplatného rozhodnutia o povolení obnovy tohto konania. Ústavný súd už v časti IV.1. tohto nálezu pomenoval dôvody, pre ktoré došlo vo veci sťažovateľa k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. Možno sumarizovať, že podstatu tohto porušenia tvoril nesústreďený postup okresného súdu, ktorý vydal napadnuté uznesenie po tom, čo bola v trestnej veci sťažovateľa právoplatne povolená obnova konania, ako aj zrušený odsudzujúci rozsudok (sp. zn. 15 T 31/2020). Predmetný kontext potvrdzuje aj vyjadrenie okresného súdu k ústavnej sťažnosti o pochybení pri stanovovaní ďalších pokynov v trestnej veci sťažovateľa (v pokynoch v súdnom spise malo byť uvedené, že vzhľadom na právoplatnosť obnovy konania vo veci sťažovateľa sa paušálne trov trestného konania vo vzťahu k sťažovateľovi do skončenia konania vo veci samej nevyhotovujú). Ústavný súd si je vedomý znenia obsahu napadnutého uznesenia, avšak zároveň je potrebné uviesť, že účelom vydania namietaného typu uznesenia je nahradenie trov trestného konania po právoplatnom uznaní tej-ktorej osoby za vinnú. Keďže vo veci sťažovateľa došlo k pochybeniu v tejto súvislosti, podľa názoru ústavného súdu

by bolo vyslovenie porušenia práva na prezumpciu nevinu v okolnostiach preskúmanej veci príliš formalistickým vysporiadaním sa s touto časťou ústavnej sťažnosti. Z uvedených dôvodov ústavný súd podľa § 133 ods. 1 zákona o ústavnom súde *a contrario* ústavnej sťažnosti sťažovateľa v tejto časti nevyhovel (bod 4 výroku tohto nálezu, pozn.).

23. Sťažovateľ namietal aj porušenie svojho práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru, ako aj práva podľa čl. 47 charty, keďže proti napadnutému uzneseniu okresného súdu nie je prípustný žiadny opravný prostriedok. Ústavný súd uvádza, že ochranu právam sťažovateľa poskytol ústavný súd (sťažovateľ teda mal účinný právny prostriedok nápravy pred národným súdom, ktorý aj využil, pozn.), v nadväznosti na čo ústavný súd tejto časti ústavnej sťažnosti sťažovateľa podľa § 133 ods. 1 zákona o ústavnom súde *a contrario* nevyhovel (bod 4 výroku tohto nálezu, pozn.). Ústavný súd nevyhovel (bod 4 výroku tohto nálezu, pozn.) ani námietkam sťažovateľa o porušení čl. 47 charty, v súvislosti s ktorým dospel k záveru, že nie je na vec sťažovateľa aplikovateľný *ratione materiae*, pričom zo strany sťažovateľa aj v tejto súvislosti absentovala akákoľvek ústavnoprávna argumentácia.

24. V nadväznosti na vyslovenie porušenia práv sťažovateľa (bod 1 výroku tohto nálezu) ústavný súd podľa čl. 127 ods. 2 ústavy v spojení s § 133 ods. 2 zákona o ústavnom súde napadnuté uznesenie zrušil (bod 2 výroku tohto nálezu). Vec však nevrátil na ďalšie konanie, keďže vo veci sťažovateľa došlo k právoplatnému povoleniu obnovy konania a zrušeniu odsudzujúceho rozsudku [zákonná podmienka pre aplikáciu § 555 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku], pričom o takýto postup nežiadal ani samotný sťažovateľ.

V.

Finančné zadosťučinenie

25. Sťažovateľ si v ústavnej sťažnosti uplatnil aj nárok na finančné zadosťučinenie v sume 2 000 eur. Táto suma podľa jeho názoru reflektuje zásah do jeho práv a jeho následky.

26. Ústavný súd uvádza, že cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo, a to spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (m. m. III. ÚS 169/2020, III. ÚS 298/2021, III. ÚS 481/2021).

27. Zohľadňujúc predovšetkým charakter a intenzitu porušenia práv sťažovateľa, ústavný súd dospel k záveru, že vyslovenie porušenia práv sťažovateľa a s tým spojené zrušenie napadnutého uznesenia je v danom prípade pre sťažovateľa dostatočným zadosťučinením. Podľa názoru ústavného súdu tak bola ujma, ktorá sťažovateľovi vznikla, dostatočne kompenzovaná, v nadväznosti na čo sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie nepriznal (bod 4 výroku tohto nálezu, pozn.).

VI.

Trovy konania

28. Ústavný súd priznal sťažovateľovi (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) nárok na náhradu trov konania v celkovej sume 739,66 eur (bod 3 výroku tohto nálezu).

29. Ústavný súd pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal z obsahu súdneho spisu a vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2022 je 193,83 eur a hodnota režijného paušálu je 11,63 eur. Sťažovateľovi vznikol nárok na náhradu trov konania za tri úkony právnej služby uskutočnené v roku 2022 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie ústavnej sťažnosti a replika sťažovateľa), čo spolu s 20 % DPH, ktorej platiteľom je právna zástupkyňa sťažovateľa (§ 18 ods. 3 vyhlášky), predstavuje celkom sumu 739,66 eur.

30. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný uhradiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 Civilného sporového poriadku) označenej v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. marca 2023

Jana Baricová
predsedníčka senátu